

BÀI HỌC 12

TỔ CHỨC GIÁO HỘI VÀ SỰ THỐNG NHẤT

CÂU GỐC: *“Trong các người thì không như vậy; trái lại, trong các người, kẻ nào muốn làm lớn, thì sẽ làm đầy tớ các người; còn kẻ nào muốn làm đầu, thì sẽ làm tôi mọi các người” (Ma-thi-ơ 20:26, 27).*

KINH THÁNH NGHIÊN CỨU: Ê-phê-sô 5:23-27; Ma-thi-ơ 20:25-28; Tít 1:9; Ma-thi-ơ 16:19; Ga-la-ti 6:1, 2; Ma-thi-ơ 28:18-20.

Là tín đồ Cơ Đốc Phục Lâm, chúng ta tin rằng sự cứu rỗi chỉ bởi đức tin vào những gì Đức Chúa Giê-su đã hoàn thành cho nhân loại. Chúng ta không cần hội thánh hay một hệ thống giáo phẩm để nhận được những phúc lợi mà Đấng Christ đã làm cho chúng ta. Những gì chúng ta nhận được từ Đấng Christ, chúng ta nhận trực tiếp từ Ngài, như là Sự chết thay của Ngài cho chúng ta trên thập tự giá và Thấy Tế lễ Thượng phẩm của chúng ta trong đền thánh trên trời.

Tuy nhiên, Hội thánh là do Đức Chúa Trời tạo nên, và Ngài đặt hội thánh ở đây cho chúng ta, không phải là một phương tiện cứu rỗi mà là một phương tiện để giúp chúng ta bày tỏ và trình bày sự cứu rỗi cho thế gian. Hội thánh là một tổ chức mà Đức Chúa Giê-su đã tạo ra để rao truyền phúc âm cho thế giới. Tổ chức thì quan trọng vì tổ chức giúp củng cố và cho phép hội thánh thi hành sứ mạng. Không có tổ chức, sứ điệp cứu rỗi của Đức Chúa Giê-su không thể rao truyền có hiệu quả cho người khác. Các nhà lãnh đạo của giáo hội cũng quan trọng, trong đó họ nuôi dưỡng sự thống nhất và nêu cao gương của Đức Chúa Giê-su.

Tuần này chúng ta sẽ nghiên cứu tại sao tổ chức hội thánh lại quan trọng cho sứ mạng và tổ chức có thể giúp đỡ sự hiệp nhất của giáo hội thế nào.

1. Đấng CHRIST LÀ ĐẦU CỦA HỘI THÁNH

Như chúng ta đã thấy trong một bài học trước đây, trong Tân Ước, hội thánh được tượng trưng bằng một ẩn dụ của thân thể. Hội thánh là thân thể của Đấng Christ. Ẩn dụ này ám chỉ nhiều khía cạnh của hội thánh và sự quan hệ giữa Đấng Christ và dân sự của Ngài. Là thân thể của Đấng Christ, Hội thánh lệ thuộc vào Ngài cho chính sự tồn tại của mình. Ngài là Đầu (Cô-lô-se 1:18, Ê-phê-sô 1:22) và Nguồn sự sống của Hội thánh. Nếu không có Ngài thì sẽ không có hội thánh.

Hội thánh cũng lấy được danh tính của mình từ Đấng Christ, vì Ngài là Nguồn và Nền tảng và Đấng sáng tạo các niềm tin và giáo lý của hội thánh. Tuy nhiên, hội thánh thì nhiều hơn là những điều này. Chính Đấng Christ và Lời của Ngài được bày tỏ trong Kinh Thánh để xác định hội thánh là gì. Do đó, hội thánh có nguồn gốc và ý nghĩa từ Đấng Christ.

Trong Ê-phê-sô 5:23-27, sứ đồ Phao-lô dùng mỗi tương giao giữa Đấng Christ và hội thánh của Ngài để miêu tả mỗi tương giao giữa vợ chồng. Những ý tưởng chính của mỗi tương giao này giữa Đấng Christ và hội thánh của Ngài là gì?

Mặc dù chúng ta có thể do dự với khái niệm này bởi vì các nhà lãnh đạo trong thế kỷ qua đã lạm dụng nó, hội thánh vẫn là đối tượng của Đấng Christ là Đầu, và ở dưới uy quyền của Ngài. Sự công nhận Đấng Christ là Đầu hội thánh giúp chúng ta nhớ đến lòng trung thành tối cao của chúng ta phải thuộc về ai, đó chính là Chúa và không ai khác. Hội thánh phải được tổ chức, nhưng tổ chức đó luôn phải phụ thuộc dưới quyền của Đức Chúa Giê-su, vị Lãnh đạo thật của hội thánh chúng ta.

“Hội thánh được xây dựng trên Đấng Christ là nền tảng; hội thánh phải vâng lời Đấng Christ là Đầu. Hội thánh không lệ thuộc vào con người, hoặc bị điều khiển bởi con người. Nhiều người tuyên bố rằng họ được đặt ở vị trí hội thánh tin cậy nên họ có quyền quyết định những gì người khác tin và làm. Lời tuyên bố này Chúa không chấp nhận. Đấng Cứu Thế tuyên bố: “Tất cả các người đều là anh em.” Tất cả chúng ta đều bị cám dỗ, và có thể lầm lỗi.

Chúng ta không lệ thuộc vào con người hữu hạn để hướng dẫn. Vâng đá của đức tin là sự hiện diện sống của Đấng Christ trong hội thánh. Trên vâng đá này người yếu nhất có thể phụ thuộc, và những người nghĩ mình mạnh nhất sẽ chứng minh là yếu nhất, trừ khi họ lệ thuộc vào Đấng Christ thì mới trở nên hiệu quả.” – Ellen G. White, *The Desire of Ages*, tr. 414.

Làm thế nào chúng ta học để lệ thuộc vào Đấng Christ và không dựa vào bất kỳ “con người hữu hạn nào,” vì dựa vào con người thì rất dễ?

2. CHỨC LÃNH ĐẠO ĐẦY TỐ

Trong công việc của Ngài với các môn đồ, Đức Chúa Giê-su đã nhiều lần cảm thấy bực bội vì sự ganh tị của họ về quyền năng và địa vị. Các sứ đồ dường như muốn trở thành các nhà lãnh đạo quyền lực trong nước Đức Chúa Giê-su (Mác 9:33, 34; Lu-ca 9:46). Ngay cả khi họ đang dùng Bữa Tiệc Ly, những cảm xúc thống trị và muốn uy quyền này được cảm nhận rõ ràng giữa họ (Lu-ca 22:24).

Trong dịp như vậy, Đức Chúa Giê-su đã bày tỏ rõ ràng những suy nghĩ của Ngài về sự lãnh đạo thiêng liêng giữa dân sự của Ngài. Chúng ta học những nguyên tắc lãnh đạo nào từ lời khuyên của Đức Chúa Giê-su trong Ma-thi-ơ 20:25-28? Làm thế nào chúng ta có thể bày tỏ nguyên tắc này trong đời sống và đặc biệt là trong các hội thánh của chúng ta?

“Trong đoạn văn ngắn gọn này, Đức Chúa Giê-su trình bày hai mô hình quyền lực. Thứ nhất là ý tưởng về quyền cai trị của La Mã. Trong mô hình này, tầng lớp ưu tú đứng cao hơn những người khác. Họ có quyền đưa ra quyết định và ép những người dưới họ phục tùng. Đức Chúa Giê-su đã bác bỏ mô hình quyền lực này khi Ngài tuyên bố, ‘Trong các ngươi thì không như vậy!’ Thay vào đó Ngài đã cho các môn đồ một mô hình quyền lực mới mẻ, một mô hình từ chối triệt để, hoặc đảo ngược, của mô hình giai cấp mà họ đã quen thuộc.” Darius Jankiewicz, *Serving Like Jesus: Authority in God’s Church*, *Adventist Review*, 13 tháng 3 năm 2014, tr. 18.

Khái niệm về quyền lực mà Đức Chúa Giê-su trình bày trong câu chuyện này dựa trên hai chữ căn bản: đầy tớ (diakonos) và nô lệ (doulos). Trong một số bản dịch, chữ thứ nhất, đầy tớ, thường được dịch là “mục sư”, và chữ thứ hai là “nô lệ”.

Cả hai chữ đó đều mất nhiều ý nghĩa mà Đức Chúa Giê-su muốn nói. Mặc dù Ngài không muốn bỏ tất cả các quyền lực, điều mà Ngài muốn nhấn mạnh là các nhà lãnh đạo hội thánh trước hết phải là đầy tớ và nô lệ cho dân sự của Đức Chúa Trời. Địa vị của họ không phải để thể hiện quyền lực đối với dân sự hoặc để thống trị hoặc để cho mình có uy tín và danh tiếng. “Đấng Christ đã thiết lập một nước trên các nguyên tắc khác. Ngài kêu gọi người ta, không phải để có quyền hành, nhưng để phục vụ, người mạnh giúp đỡ kẻ yếu. Quyền lực, địa vị, tài năng, giáo dục, khiến người ta có trách nhiệm lớn hơn để phục vụ đồng loại của mình.” – Ellen G. White, *The Desire of Ages*, tr. 550.

Đọc Giảng 13:1-20. Ví dụ về sự lãnh đạo nào Đức Chúa Giê-su đã làm cho các môn đồ của Ngài? Đức Chúa Giê-su dạy chúng ta điều gì trong đoạn này? Chúng ta có thể bày tỏ nguyên tắc ở đây thế nào trong mọi hành động của chúng ta với những người khác, trong và ngoài hội thánh?

3. BẢO TỒN SỰ HIỆP MỘT TRONG HỘI THÁNH

Đọc 2 Ti-mô-thê 2:15 và Tít 1:9. Theo lời khuyên của Phao-lô cho Ti-mô-thê và Tít, nhiệm vụ quan trọng nào là trách nhiệm của người lãnh đạo và trưởng lão trung thành?

Xin lưu ý Phao-lô nhấn mạnh đến việc giữ gìn giáo lý và sự dạy dỗ tinh khiết. Điều này rất quan trọng cho sự hiệp nhất, đặc biệt là người ta có thể tranh luận rằng, hơn bất cứ điều gì khác, giáo lý của chúng ta là những gì hiệp một hội thánh. Một lần nữa, như tín đồ Cơ Đốc Phục Lâm là những người thuộc nhiều tầng lớp, văn hóa, và nguồn gốc khác nhau, sự hiệp nhất trong Đấng Christ được thấy trong sự hiểu biết của chúng ta về lẽ thật mà Đấng Christ đã ban cho. Nếu chúng ta hiểu sai về những giáo lý này, thì chỉ có sự hỗn loạn và sự chia rẽ sẽ đến, đặc biệt là khi chúng ta ở gần thời kỳ cuối cùng.

“Ta ở trước mặt Đức Chúa Trời và trước mặt Đức Chúa Jêsus Christ là Đấng sẽ đoán xét kẻ sống và kẻ chết, như sự đến của Ngài và nước Ngài mà răn bảo con rằng: hãy giảng đạo, cố khuyên, bất luận gặp thời hay không gặp thời, hãy đem lòng rất nhịn nhục mà bẻ trách, nài khuyên, sửa trị, cứ dạy dỗ chẳng thôi. Vì sẽ có một thời kia, người ta không chịu nghe đạo lành; nhưng vì họ ham nghe những lời êm tai, theo tư dục mà nhóm họp các giáo sư xung quanh mình, bịt tai không nghe lẽ thật, mà xây hướng về chuyện huyền” (2 Ti-mô-thê 4:1-4).

Với những lời này, sứ đồ Phao-lô tập trung vào những tư tưởng được khai thị của ông về sự đến lần thứ hai của Đức Chúa Giê-su và vào ngày phán xét. Sứ đồ dùng hết cả quyền lực được Chúa ban cho (xem 1 Ti-mô-thê 1:1) để gửi đến Ti-mô-thê lời khuyên quan trọng này. Trong bối cảnh của thời kỳ cuối cùng, đẩy dấy những giáo lý sai lạc và vô đạo đức gia tăng, Ti-mô-thê phải rao giảng Lời Đức Chúa Trời. Đó là chức vụ mà ông đã được kêu gọi.

Là một phần trong chức vụ giảng đạo, Ti-mô-thê phải thuyết phục, khiển trách và khích lệ. Những động từ này làm nhớ lại sự hướng dẫn của Kinh Thánh (2 Ti-mô-thê 3:16). Rõ ràng, công việc của Ti-mô-thê là làm theo, giảng dạy, và thực hành những gì ông thấy trong Kinh Thánh và làm với sự nhịn nhục và kiên nhẫn. Những lời khiển trách cay nghiệt và nghiêm trọng ít khi đem tội nhân đến với Đấng Christ. Bằng cách làm theo những gì Phao-lô đã viết và tuân theo sự hướng dẫn của Đức Thánh Linh, và với một thái độ lãnh đạo đầy tớ, Ti-mô-thê sẽ là một quyền lực hiệp nhất mạnh mẽ trong hội thánh.

Có những cách thiết thực nào có thể giúp các nhà lãnh đạo hội thánh duy trì sự hiệp một trong hội thánh? Làm thế nào để chắc chắn rằng chúng ta luôn là một quyền lực cho sự hiệp nhất chống lại sự chia rẽ, ngay cả giữa các sự tranh chấp?

4. KỶ LUẬT TRONG HỘI THÁNH

Một trong những vấn đề chính của tổ chức hội thánh là phải đối phó với kỷ luật. Làm thế nào kỷ luật giúp duy trì sự hiệp một của hội thánh đôi khi là một vấn đề nhạy cảm và dễ bị hiểu lầm. Nhưng theo quan điểm của Kinh Thánh, kỷ luật hội thánh tập trung vào hai lãnh vực quan trọng: duy trì sự tinh khiết của giáo lý và giữ gìn sự tinh khiết của đời sống và thực hành của hội thánh.

Như chúng ta đã thấy, Tân Ước duy trì sự quan trọng của việc giữ gìn sự tinh khiết của việc giảng dạy Kinh Thánh trong khi có sự bội đạo và giảng dạy sai, đặc biệt là vào thời kỳ cuối cùng. Cũng vậy với việc duy trì sự tôn trọng của cộng đồng bằng cách bảo vệ chống lại sự vô đạo đức, thiếu trung thực, và sự đồi bại. Vì lý do này, Kinh Thánh được gọi là “có ích cho sự dạy dỗ, bẻ trách, sửa trị, dạy người trong sự công bình” (2 Ti-mô-thê 3:16).

Đọc Ma-thi-ơ 16:19 và 18:15-20. Đức Chúa Giê-su ban các nguyên tắc nào cho hội thánh về kỷ luật và khuyên bảo những người có lỗi?

Kinh Thánh hỗ trợ khái niệm kỷ luật và trách nhiệm của chúng ta đối với nhau trong đời sống thiêng liêng và đạo đức. Thật ra, một trong những dấu hiệu phân biệt hội thánh là sự thánh thiện, hay phân rẽ khỏi thế giới. Chúng ta chắc chắn thấy trong Kinh Thánh nhiều ví dụ về những hoàn cảnh khó khăn đòi hỏi hội thánh có hành động dứt khoát chống lại những hành vi vô đạo đức. Các tiêu chuẩn đạo đức phải được duy trì trong hội thánh.

Các câu sau đây dạy những nguyên tắc nào khi giải quyết các vấn đề khó khăn trong hội thánh? Ma-thi-ơ 7:1-5; Ga-la-ti 6:1, 2.

Chúng ta không thể phủ nhận việc Kinh Thánh dạy về sự cần kỷ luật trong hội thánh. Chúng ta không thể trung thành với Lời Chúa mà không có kỷ luật. Nhưng hãy chú ý đến sự cứu chuộc trong nhiều lời khuyên này. Kỷ luật phải có tính cách cứu chuộc càng nhiều càng tốt. Chúng ta cần nhớ rằng tất cả chúng ta đều là tội nhân và đều cần ân điển. Vì vậy, khi phải dùng kỷ luật, chúng ta cần phải làm điều đó trong sự khiêm tốn và với nhận thức sâu xa về những thất bại của chính chúng ta.

Làm thế nào, trong sự đối phó với những người làm lỗi, chúng ta có thể học cách hành động với thái độ cứu chuộc hơn là trừng phạt?

5. TỔ CHỨC ĐỂ THI HÀNH SỨ MẠNG

Như chúng ta đã thấy trong suốt ba tháng này (và cần nhắc lại), như một hội thánh, chúng ta đã được tổ chức và hiệp nhất để rao truyền sứ mạng cho thế giới. Chúng ta không phải là một câu lạc bộ xã hội cho những người cùng chí hướng họp nhau và khẳng định với nhau trong niềm tin (mặc dù điều đó cũng quan trọng). Chúng ta đã được kêu gọi để nhóm lại với nhau hầu chia sẻ với thế giới lẽ thật mà chúng ta yêu mến.

Trong Ma-thi-ơ 28:18-20, Đức Chúa Giê-su ban cho các môn đồ mạng lệnh cuối cùng cho sứ mạng của họ với thế gian. Xác định các chữ quan trọng của mạng lệnh của Đức Chúa Giê-su. Những lời này có ý gì đến hội thánh ngày nay?

Mạng lệnh lớn của Đức Chúa Giê-su cho các môn đồ của Ngài gồm có bốn động từ chính: đi, làm môn đồ, làm phép báp-têm và dạy. Theo văn phạm tiếng Hy Lạp của câu này, động từ chính là làm môn đồ, và ba động từ khác chỉ cách thức để thực hiện. Môn đồ được thu nhận khi các tín đồ đi đến các quốc gia để rao giảng phúc âm, làm phép báp-têm cho mọi người, và dạy họ tuân giữ những gì Đức Chúa Giê-su đã truyền.

Khi hội thánh thi hành mạng lệnh này, nước của Đức Chúa Trời được mở rộng, và càng ngày càng có nhiều người thuộc mọi quốc gia gia nhập hàng ngũ những người chấp nhận Đức Chúa Giê-su là Đấng Cứu Thế. Sự vâng phục của họ đối với mạng lệnh của Chúa để chịu phép báp-têm và giữ các sự dạy dỗ của Ngài tạo nên một gia đình mới. Các môn đồ mới cũng được bảo đảm về sự hiện diện của Đức Chúa Giê-su mỗi ngày khi chính họ cũng làm cho có nhiều môn đồ hơn. Sự hiện diện của Đấng Christ là một lời hứa về sự hiện diện của Đức Chúa Trời. Phúc âm của Ma-thi-ơ bắt đầu với sự thông báo về sự ra đời của Đức Chúa Giê-su là “Đức Chúa Trời ở cùng chúng ta” (Ma-thi-ơ 1:23) và kết thúc với lời hứa về sự hiện diện liên tục của Ngài ở với chúng ta cho đến khi Ngài trở lại.

“Đấng Christ không nói với các môn đồ rằng công việc của họ sẽ dễ dàng. . . . Ngài bảo đảm với họ Ngài sẽ ở với họ; và nếu họ tiến tới trong đức tin, họ sẽ làm việc dưới sự bảo vệ của Đấng Toàn Năng. Ngài khuyên họ hãy dũng cảm và mạnh mẽ; vì một Đấng mạnh hơn các thiên sứ sẽ ở trong hàng ngũ của họ – là Tổng Tư lệnh của đạo binh thiên quốc. Ngài đã cung cấp đầy đủ cho sự tiến hành công việc của họ và nhận lãnh trách nhiệm cho sự thành công. Vì vậy, nếu họ tuân theo lời của Ngài, và làm việc liên kết với Ngài, họ không thể thất bại.” – Ellen G. White, *The Acts of the Apostles*, tr. 29.

Suy ngẫm về ý nghĩa của lời hứa về sự hiện diện của Đức Chúa Giê-su với dân sự cho đến khi Ngài trở lại. Lời hứa này nên ảnh hưởng chúng ta thế nào khi chúng ta tìm cách hoàn thành mạng lệnh mà Đức Chúa Giê-su đã truyền?

NGHIÊN CỨU BỔ TÚC:

Ellen G. White, “Individual Responsibility and Christian Unity,” tr. 485-505, trong *Testimonies to Ministers and Gospel Workers*; “Unity in Diversity,” tr. 483-485, và “Church Discipline,” tr. 498-503, trong *Gospel Workers*. Hãy đọc bài “Church,” tr. 707-710, và “Church Organization,” tr. 712-714, trong *The Ellen G. White Encyclopedia*.

“Nguyên tắc lãnh đạo tốt áp dụng trong mọi hình thức xã hội, kể cả hội thánh. Tuy nhiên, người lãnh đạo trong hội thánh phải hơn một người lãnh đạo thường. Người đó cũng phải là một đầy tớ.”

“Có một sự mâu thuẫn rõ ràng giữa việc là một nhà lãnh đạo và là một đầy tớ. Làm thế nào người ta có thể hướng dẫn và phục vụ cùng một lúc? Không phải là nhà lãnh đạo chiếm một địa vị danh dự sao? Ông ta là người chỉ huy và mong đợi những người khác vâng lời ông ta sao? Vậy, làm thế nào ông ta chiếm một địa vị thấp hơn như một người đầy tớ, nhận lệnh và hoàn thành chúng?”

“Để giải quyết sự nghịch lý này, chúng ta phải nhìn xem Đức Chúa Giê-su. Ngài trình bày nguyên tắc lãnh đạo phục vụ một cách tuyệt vời. Cả cuộc đời của Ngài là phục vụ. Và đồng thời Ngài cũng là người lãnh đạo vĩ đại nhất thế giới từng thấy.” – G. Arthur Keough, *Our Church Today: What It Is and Can Be* (Washington, D.C., và Nashville: Review and Herald, 1980), tr. 106.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Suy nghĩ thêm về ý tưởng của một người lãnh đạo đầy tớ. Có ví dụ nào chúng ta có thể thấy trong thế giới ngày nay không?
2. Đọc lại Ma-thi-ơ 20:25-28. Điều này cho chúng ta biết gì về việc Đức Chúa Trời hiểu ý nghĩa của chữ làm lớn (Ma-thi-ơ 20:26) trái ngược với cách thế gian hiểu?
3. Nếu một trong những nhiệm vụ của các nhà lãnh đạo hội thánh là duy trì sự hiệp nhất, thì chúng ta nên làm gì khi các nhà lãnh đạo hội thánh lưỡng lự, khi con người của họ ngăn cản họ trở thành một tấm gương hoàn hảo?
4. Tại sao sự dùng kỷ luật trong hội thánh rất quan trọng đến nỗi chúng ta thi hành với sự nhân từ và yêu thương đối với những người lầm lỗi? Tại sao Ma-thi-ơ 7:12 luôn luôn là điều quan trọng nhất trong vấn đề này?

TÓM TẮT: Tổ chức hội thánh tốt là điều cần thiết cho sứ mạng của hội thánh và sự hiệp nhất của các tín đồ. Đấng Christ là Đầu của hội thánh, và các nhà lãnh đạo hội thánh phải theo gương Ngài khi họ hướng dẫn dân sự của Đức Chúa Trời. Sự hiệp nhất được bảo tồn qua việc giảng dạy trung thành về Lời của Chúa và sống trung thành với Lời đó.